

УДК: 346.5

DOI 10.37566/2707-6849-2022-1-2(38-39)-15

Інна КОВАЛЕНКО,

*доцент кафедри приватного та публічного права
Київського національного університету технологій та
дизайну, кандидат юридичних наук, доцент
ORCID: 0000-0001-7595-777X*

АНАЛІЗ ПРОБЛЕМ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Постановка проблеми. Шлях України у напрямі євроінтеграції вимагає оновлення та вдосконалення законодавства у всіх сферах діяльності, включаючи інновації. Наша держава зацікавлена в переробці та впровадженні інноваційної моделі розвитку, яка має сприяти високим і стабільним темпам сталого економічного зростання, а також вирішувати деякі соціальні та екологічні проблеми, зробити національну економіку конкурентоспроможною, підвищити безпеку експорту та підвищити її статус у Європейському Союзі.

Крім того, дослідження та інновації також сприятимуть досягненню цілей сталого розвитку до 2030 року Організація Об'єднаних Націй, до якої Україна приєдналася, оскільки індустріалізація України та впровадження інноваційних технологій у виробництво необхідні для сталого зростання національної економіки та оптимізації її структури.

Однак станом на сьогодні цей сектор стикається з низкою проблем. До них відносять неналежну нормативну базу, недостатнє державне фінансування та відсутність ефективних механізмів залучення іноземних інвестицій. У 2019 році, згідно з Глобальним індексом інновацій, Україна втратила чотири позиції та посіла 47-е місце серед 129 економік світу. 80 показників дають повну картину інноваційного

розвитку, включаючи огляд політичної, освітньої, інфраструктурної та ділової ситуації [1, с. 38].

Аналіз попередніх досліджень і публікацій. Питанням інноваційної діяльності, проблемам її розвитку в Україні та законодавчого регулювання, присвячено багато праць вчених, науковців таких як С. Володін, В. Гусєв, В. Денис, В. Жук, О. Кантаєва, І. Міщенко, П. Саблук.

Проте багато положень нормативного забезпечення є суперечливими та залишаються дискусійними.

Мета статті. Проаналізувати законодавче регулювання інновацій в Україні, виявити актуальні проблеми та їх ступінь у даному напрямі, чітко визначити пріоритети нашої країни, пропонуючи шляхи подолання таких проблем на основі застосування зарубіжного досвіду.

Результати вивчення. Науково-теоретичною основою статті є загальнотеоретичні праці, які висвітлюють основоположні положення теорії інноваційної діяльності. Вплив мови українського законодавства на управління інноваційною діяльністю в Україні. Особливості вивчення державного регулювання цього питання в деяких зарубіжних країнах. Нормативною основою для роботи є Конституція України, законодавчі акти Верховної Ради України, акти Президента України, положення Кабінету Міністрів України, що регулюють питання інноваційної діяльності та інноваційного розвитку. Емпіричною основою дослідження є дані Державної служби статистики України, Міністерства освіти і науки України, монографії та статті вчених різних галузей права, результати власних досліджень авторів.

Виділення невирішених раніше частин проблеми. Проблеми законодавчого регулювання інноваційної діяльності в Україні, які є: недосконала регулююча структура, відсутність громадського фінансування, відсутність ефективних механізмів для залучення іноземних інвестицій.

Під час вивчення іноземного досвіду знайдено та запропоновано шляхи поліпшення законодавства, які регулюють інноваційну діяльність в Україні.

Викладення основного матеріалу. Чинна нормативно-правова база (закони, укази Президента, підзаконні акти у формі постанов уряду, розпорядження центральних органів виконавчої влади тощо) щодо науково-технічної та інноваційної діяльності налічує близько 200 документів.

Зокрема, національне інноваційне законодавство містить положення Конституції України, Господарського кодексу, законів України «Про інноваційну діяльність», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову та науково-технічну діяльність», «Про особливий режим інноваційної діяльності технопарків» та інших нормативно-правових актів, що визначають правові, економічні та організаційні принципи державного регулювання

інноваційної діяльності в Україні, що визначають форми державних процесів просування інновацій і спрямовані на підтримку інноваційного розвитку української економіки.

Конституція України [2] знаходиться на вершині ієрархії цих правових норм, її ст. 54 гарантує громадянам свободу науково-технічної, а також інших форм творчості, захист інтелектуальної власності та їх авторське право. Держава сприяє розвитку науки та наукових відносин між Україною та міжнародним співтовариством.

Крім Конституції України, положення про інновації містяться у численних актах різних галузей законодавства. Їх можна розділити на дві групи.

До першої групи належать правові норми, що визначають основи державної інноваційної політики. Наприклад, це Закон України «Про науково-технічну діяльність» [3]. Вона забезпечує правові, організаційні та фінансові рамки функціонування та розвитку наукової, науково-технічної діяльності та створює умови для наукової, науково-технічної діяльності, для задоволення потреб суспільства та держави у технологічному розвитку шляхом взаємодії освіти, науки, бізнесу та влади.

Більше того, до цієї групи належить Концепція науково-технологічного та інноваційного розвитку України [4]. Концепція передбачає основні цілі, пріоритетні напрями та принципи національної науково-технічної політики, механізми прискореного інноваційного розвитку, настанови щодо структурної обробки науково-технічного потенціалу та його ресурсів. Даний механізм передбачає основи взаємовідносин між державою та науково-технічними суб'єктами, виходячи з необхідності пріоритетної державної підтримки науки, техніки та інновацій як джерела економічного зростання, складової національної культури, освіти та сектору громадян, реалізації інтелектуального потенціалу. Концепція розрахована на період стабілізації економіки та досягнення її постійного розвитку.

Спеціальними нормативно-правовими актами щодо інноваційної діяльності в Україні є:

– Закон України «Про інноваційну діяльність» [5] передбачає правові, економічні та організаційні основи Державної нормативно-правової бази щодо інновацій в Україні, встановлює форми державних процесів сприяння інноваціям і спрямований на підтримку інноваційного розвитку економіки України. Відповідно до визначення, наведеного в цьому Законі, інновація – це діяльність, спрямована на використання та комерціалізацію результатів досліджень і розробок та зумовлює вихід нових конкурентоспроможних товарів та послуг на ринок;

– Закон України «Про інвестиційну діяльність» [6] передбачає загальні правові, економічні та соціальні умови інвестиційної діяльності в Україні. Вона спрямована на забезпечення рівного захисту прав, інтересів і власності суб'єктів інвестицій незалежно від форми власності, а також на ефективне інвестування в економіку України, розвиток міжнародного економічного співробітництва та інтеграції. Стаття

З Закону визначає, що інновація – це комплекс заходів, спрямованих на обробку, впровадження, поширення та реалізацію інновацій з комерційним та/або соціальним впливом шляхом інвестицій в інноваційні об'єкти;

– Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» [7] спрямований на інноваційну модель економічного розвитку шляхом зосередження ресурсів держави на пріоритетних сферах науково-технічного оновлення виробництва, шляхом підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому та зовнішньому ринках. Пріоритетні сфери інновацій в Україні вимагають від органів виконавчої влади на всіх рівнях встановити режим максимально можливого просування діяльності, спрямованої на реалізацію відповідних пріоритетних сфер, та зосередити на них фінансові та економічні, а також інтелектуальні ресурси;

– Закон України «Про особливий режим інноваційної діяльності технопарків» [8] передбачає правову та економічну базу для започаткування та функціонування особливого режиму інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків;

– Закон України «Про державні цільові програми» [9] встановлює основи для розробки, затвердження та реалізації державних цільових програм. Державна цільова програма – це сукупність взаємопов'язаних завдань і заходів, спрямованих на вирішення найважливіших проблем розвитку держави, окремих галузей економіки чи адміністративно-територіальних одиниць; реалізується шляхом залучення коштів Державного бюджету України та погоджується з точки зору виконання, виконавців і ресурсів. Державні цільові програми згруповані у національні програми економічного, науково-технічного, соціального, національного та культурного розвитку, охорони навколишнього середовища та інші програми, спрямовані на вирішення окремих проблем економічного та соціального розвитку, а також проблеми розвитку окремих галузей економіки та адміністративно-територіальні одиниці, які потребують державної підтримки;

– Господарський кодекс України [10] розглядає інноваційну діяльність лише у сфері бізнесу та визначає її як діяльність учасників економічних відносин, що здійснюється на основі інвестицій у довгострокові науково-технічні програми на тривалі періоди окупності та нові наукові досягнення у виробництві та інших галузях суспільного життя (ст. 325).

Друга група правових норм – це такі, що розглядають інновації, науку, техніку та інноваційну діяльність лише як частину функціонування соціальних і економічних проблем країни. До цієї групи належать закони України «Про особливий режим інноваційної діяльності технопарків», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», постанови Кабінету Міністрів України щодо імплементації цих законів, а також інші правові положення про окремі аспекти інновацій.

Тому законодавство, що регулює інновації в Україні, є широким і фрагментарним. Це питання регулюється великою кількістю різних правових інструментів, які часто суперечать, а не доповнюють один одного. Крім того, більшість положень мають лише декларативний характер, і хоча вони є прогресивними, вони не виконуються.

За даними Державної служби статистики України, недосконала законодавча база становить майже 40% усіх причин, що заважають інноваціям [11]. Це є причиною поширеної практики ігнорування законодавства або припинення дії статей законів, що стосуються фінансування та просування науки, технологій та інновацій. Наприклад, таке занедбання існує навіть з боку держави, оскільки фактичне фінансування науково-технічної діяльності з Державного бюджету України за останні п'ять років не перевищило 0,4% Валувого внутрішнього продукту, тоді як ст. 34 Закону «Про наукову та науково-технічну діяльність» забезпечує 1,7%. Частка цільового фінансування програм на дослідження не перевищує 10% загальних витрат на науку, тоді як 30% передбачено законодавством [12, с. 71].

Крім того, чинна нормативно-правова база не повністю відповідає економіці. Все ще бракує достатньо ефективної правової бази для захисту прав інтелектуальної власності, функціонування венчурного капіталу як ринкової установи; процедури щодо окремих суб'єктів інновацій є необґрунтовано складними. Більше того, критерії інноваційності проєктів і відмінність між інвестиційними та інноваційними проєктами не встановлені законом. Питання об'єктивної експертизи та конкурентної основи бюджетного фінансування наукових, науково-технологічних та інноваційних програм і проєктів недостатньо врегульовані. Наприклад, Закон України «Про державні цільові програми» передбачає обов'язкову державну експертизу проєктів державних цільових програм відповідно до положень закону, яких немає [13].

Крім того, розкидані повноваження різних органів, що координують роботу сектору, а також низький рівень державного фінансування є викликами законодавчому регулюванню інноваційної діяльності.

Щодо першого питання, то за 25 років реформ не було створено ефективної системи управління державними інвестиціями. Відповідні органи державної влади були створені, організовані та ліквідовані, але надійної інвестиційної бази для зростання інвестицій не створено. Нині управління державними інвестиціями в Україні здійснюється на національному та регіональному рівнях різними органами державної влади – від Верховної Ради до органів місцевого самоврядування; кожен з яких уповноважений конкретно реалізовувати інвестиційну політику. Їх залучення до процесів управління інвестиціями зумовлено функціями, які вони виконують у загальній системі управління економікою [14, с. 140].

Щодо недостатнього фінансування інновацій варто згадати, що у 2019 році на цей сектор надійшло 29 536,7 млн грн, що становить 5% загального обсягу коштів,

виділених усіма суб'єктами на інновації. У 2018 та 2017 роках бюджет був ще меншим: 21 036,7 млн грн (4%) та 14 324,6 млн грн (3,5%) відповідно.

Більшість фінансування інновацій, близько 88%, надходило від підприємств. Шість підприємств (3,9%) отримали кошти з державного бюджету, а три підприємства (0,3%) – кошти іноземних інвесторів. У 2019 році 782 українських підприємства залучені до інноваційної діяльності. З них 13,8% ініціювали інновації, такі як продукти та/або процеси. Для порівняння, у 2012 році в інноваційній діяльності брало участь удвічі більше підприємств, 1758, але 13,6% ініціювали інновації [1, с. 8].

На противагу цьому Німеччина витратила 15,8 млрд євро на інновації у 2016 році, що становить близько 2,9% валового внутрішнього продукту країни. Більше того, фінансування цього сектору збільшилося на 75% між 2005 та 2016 роками в цій країні. У 2018 році Польща фінансувала 24,1% інноваційних досліджень з державного бюджету, а в Чехії рівень бюджетної підтримки інновацій становив 10,5%. У США частка федерального уряду в 133 млрд доларів, витрачених на інновації, становить майже половину, 49,3% [15, с. 28–29].

Крім того, Україна не використовує механізми стимулювання та заохочення, такі як субсидії, гранти, субвенції, пільгові позики, закріплені законодавством та активно застосовуються у більшості розвинених країн світу.

Наприклад, у Великій Британії, яка є одним з лідерів наукового та інноваційного розвитку в Європі, щорічно збільшується кількість нових патентів, що реєструються, а компанії венчурного капіталу активно створюються та надають значні поступки щодо зниження податку на прибуток; страхування коштів, наданих державою компаніям венчурного капіталу; відшкодування вартості інновацій відповідно до державних програм субсидування невеликих інноваційних фірм.

У Німеччині підприємства, які ініціюють і здійснюють інноваційну діяльність, користуються найбільш сприятливими умовами для інновацій – це цільове надання субсидій підприємствам для освоєння нових технологій; гранти для підвищення кваліфікації наукових співробітників на строк до трьох років.

США підтримують підприємства, які ініціюють і впроваджують інновації наданням пільгових кредитів фірмам (до 50% коштів, вкладених власником фірми) з річними продажами не більше 300 млн євро, якщо вони інвестують у модернізацію підприємства, розробку нових продуктів і раціональне використання енергії; наданням пільгових кредитів у розмірі до 100 тис. євро малим і середнім підприємствам, які вступають у промислову співпрацю з іншими фірмами.

Також у США підтримують підприємства, які ініціюють і впроваджують інновації наданням кредиту на оподаткування інвестицій, а саме зменшення податку на прибуток з 6% до 10% загального обсягу інвестицій у обладнання [16].

В Італії завдання стимулювання науково-технічної та інноваційної діяльності повністю виконується державою, але це не скасовує переваг, які раніше існували в наукових організаціях. Із широкого арсеналу заходів, що проводяться у сфері державного стимулювання науково-технічної та інноваційної діяльності, найважливішими є: податкові пільги; стимули через політику амортизації (незалежний механізм); прямі бюджетні субсидії компаніям, що розробляють нові види продукції; можливість отримання інвестиційного податкового кредиту.

Основний принцип італійської інноваційної системи полягає в тому, що податкові пільги надаються не науковим організаціям, а компаніям та інвесторам, які задовольняють попит на дослідження та інновації. Перевага податкової підтримки в тому, що вона надається не заздалегідь, а для реальних інновацій.

З метою стимулювання інновацій, а також розширення та зміцнення існуючої бази досліджень і розробок у Франції існує розгалужена система пільг: податковий кредит для збільшення витрат на науково-дослідні і дослідно-конструкторські роботи у розмірі 25% збільшення витрат компанії на науково-дослідні й дослідно-конструкторські роботи порівняно з рівнем попереднього року; кошти, вкладені у ризиковані проекти, не оподатковуються; пільговий податок для нових компаній; надання державних субсидій організаціям, які здійснюють науково-дослідницьку роботу за контрактами, у розмірі до 50% від суми витрат на роботу, замовлену малими та середніми підприємствами; та надання субсидій малим і середнім підприємствам до 50% вартості найму науково-дослідного персоналу (до 175 тис. євро на рік).

Висновки. Тому, незважаючи на пріоритет інноваційного розвитку, наразі наша держава стикається з багатьма проблемами у цій сфері. У ряді правових норм є положення про інноваційну діяльність, але вони фрагментарні й суперечливі. Більше того, більшість положень мають лише декларативний характер, і хоча вони є прогресивними, вони не виконуються.

Все ще бракує достатньо ефективної правової бази для захисту прав інтелектуальної власності, функціонування венчурного капіталу як ринкової інституції; процедури щодо окремих суб'єктів інновацій є необґрунтовано складними.

Крім того, розкидані повноваження різних органів, що координують діяльність сектору, а також низький рівень державного фінансування, відсутність механізмів стимулювання та просування інновацій, які активно застосовуються у більшості розвинених країн світу, є викликами для законодавчого регулювання інноваційної діяльності. «Оперативні» правові норми у цьому секторі потребують узгодження із європейськими стандартами. Прийняття нових законів було б зайвим, оскільки в Україні вже діє велика кількість законів, і їх збільшення може призвести до ще більшого розладу та дисбалансу.

Навпаки, пріоритетами нашої країни в цьому секторі є:

1. Удосконалення нормативно-правової бази щодо інновацій та інвестицій.
2. Консолідація зусиль законодавців і урядового, наукового та ділового секторів суспільства для найкращого та комплексного вирішення методологічних, стратегічних і тактичних проблем, пов'язаних з переробленням національної інноваційно-інвестиційної системи.
3. Опрацювання стратегії інноваційного та інвестиційного розвитку України перед викликами глобалізації, що дає можливість відкрити перспективи для започаткування інноваційної моделі розвитку країни та забезпечення її конкурентоспроможності.
4. Розробка ефективної фінансової стратегічної підтримки інновацій.
5. Створення привабливих умов для новаторів, сприяння інноваційній діяльності підприємництва.

Перелік використаних джерел

1. *Інноваційна діяльність в Україні у 2019 році: науково-аналітична доповідь* / Т. В. Писаренко, Т. К. Кваша, Л. В. Рожкова, О. В. Коваленко. Київ: УкрІНТЕІ, 2020.
2. Конституція України від 28 червня 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
3. *Про наукову та науково-технічну діяльність: Закон України від 26 листопада 2015 р. 848-VIII*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19#Text>
4. *Про Концепцію науково-технологічного та інноваційного розвитку України: Постанова Верховної Ради України від 13 липня 1999 р. № 916-XIV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/916-14#Text>
5. *Про інноваційну діяльність: Закон України від 04 липня 2002 р. № 40-IV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>
6. *Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18 вересня 1991 р. № 1560-XII*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12#Text>
7. *Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від 08 вересня 2011 р. № 3715-VI*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3715-17#Text>
8. *Про особливий режим інноваційної діяльності технопарків: Закон України від 16 липня 1999 р. № 991-XIV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/991-14#Text>
9. *Про Державні цільові програми: Закон України від 18 березня 2004 р. № 1621-IV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1621-15#Text>
10. *Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>
11. *Державна служба статистики України. Економічна статистика: Наука, технології та інновації 2000–2019 рр.* URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

12. Столярчук Н. М. Проблеми правових та нормативних питань інноваційної діяльності. Бухгалтерський облік та фінанси агропромислового комплексу. 2011. № 4 (1).

13. Жовнірчик Я. Ф. Аналіз та шляхи вдосконалення нормативно-правової бази для забезпечення розвитку інноваційної системи України. Ефективна економіка. 2012. № 2. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=934>

14. Федорчак О. Є. Інституціоналізація державного управління інвестиційною діяльністю в Україні. Державне управління та місцеве самоврядування. 2017. № 4 (2). С. 140. URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2017/2017_04\(35\)/21.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2017/2017_04(35)/21.pdf)

15. Лігузова В. О., Баклаженко Ю. В., Гірія Р. М. Світовий досвід державної підтримки інновацій. Світове господарство і міжнародні економічні відносини. Випуск 18. 2017. С. 38–39.

16. Дмитрів В. І. Світовий досвід фінансового регулювання інвестиційно-інноваційної діяльності. Ефективна економіка. 2014. № 7. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=3214>

References

1. *Innovative activity in Ukraine in 2019: scientific and analytical report* / T. Pisarenko, T. Kvasha, L. Rozhkova, O. Kovalenko. Kyiv: UkrINTEI, 2020 [ukr.].

2. *Law of Ukraine. Constitution of Ukraine of June 28, 1996*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> [ukr.].

3. *Law of Ukraine «On Scientific and Scientific-Technical Activity» of November 26, 2015 848-VIII*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19#Text> [ukr.].

4. *Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine «On the Concept of Scientific, Technical and Innovative Development of Ukraine» of July 13, 1999 № 916-XIV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/916-14#Text> [ukr.].

5. *Law of Ukraine «On Innovation Activity» of July 4, 2002 № 40-IV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text> [ukr.].

6. *Law of Ukraine «On Investment Activity» of September 18 1991. № 1560-XII*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12#Text> [ukr.].

7. *Law of Ukraine «On Priority Areas of Innovation Activity in Ukraine» of September 8, 2011 № 3715-VI*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3715-17#Text> [ukr.].

8. *Law of Ukraine «On the special regime of innovation activities of technology parks» of July 16, 1999 № 991-XIV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/991-14#Text> [ukr.].

9. *Law of Ukraine «On State Target Programs» of March 18, 2004 № 1621-IV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1621-15#Text> [ukr.].

10. *Law of Ukraine «Commercial Code of Ukraine» of January 16, 2003 № 436-IV*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text> [ukr.].

11. State Statistics Service of Ukraine. *Economic Statistics: Science, Technology and Innovation 2000-2019*. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/> [ukr.].
12. Stolyarchuk N. *Problems of legal and regulatory issues of innovation. Accounting and Finance of the Agro-Industrial Complex*, 4 (1), 2011 [ukr.].
13. Zhovnirchuk Y. *Analysis and ways to improve the regulatory framework to ensure the development of Ukraine's innovation system. Effective Economy № 2*, 2012. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=934> [ukr.].
14. Fedorchak O. *Institutionalization of public investment management in Ukraine. Public Administration and Local Self-Government*, 4 (2), 2017 [ukr.].
15. Liguzova V., Baklazhenko Y. and Giriya R. *World experience of state support of innovations. World economy and international economic relations. Issue 18*, 2017, pp. 38–39 [ukr.].
16. Dmitrov V. *World experience of financial regulation of investment and innovation activities: Efficient economy № 7*, 2014. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3214> [ukr.].

КОВАЛЕНКО І. Аналіз проблем регулювання інноваційної діяльності в Україні.

Стаття присвячена аналізу проблем інноваційної діяльності в Україні. Зроблено висновок, що більшість правових норм мають лише декларативний характер і не виконуються, що бракує достатньо ефективної правової бази для захисту прав інтелектуальної власності та окремих суб'єктів інновацій. Визначено пріоритети України в цьому секторі задля уникнення прийняття нових законів.

Ключові слова: законодавче регулювання, нововведення, інноваційна діяльність, Україна, іноземний досвід.

KOVALENKO I. Analysis of problems of innovative regulation activities in Ukraine.

The article is devoted to the analysis of problems of innovation activity in Ukraine. Innovation in Ukraine has not yet become an appropriate means of increasing competitiveness. The value of intellectual property is assessed in a distorted market, separated from the potential economic effect of innovation. This does not stimulate the improvement of the production of an intellectual product - the basis of innovation. It is concluded that most legal norms are only declarative and not enforced, which lacks a sufficiently effective legal framework to protect intellectual property rights and individual innovations. Although the current legal framework for scientific, technical

and innovative activities has about 200 documents. Ukraine's priorities in this sector have been identified to avoid the adoption of new laws, after all, according to the State Statistics Service of Ukraine, the imperfect legal framework is almost 40% of all reasons that hinder innovation.

To achieve the goal of the article, the following methods of scientific knowledge are used: the normative-dogmatic method was used in the analysis of normative-legal acts regulating innovation activity in Ukraine. The monographic method helped to study the world experience of state regulation of innovation in different countries. Methods of analysis and synthesis allowed to assess the effectiveness of state support mechanisms for innovation in Ukraine. The comparative legal method allowed to compare the features of state regulation of innovation in different countries. The statistical method proved to be useful in considering the current state of innovation in Ukraine. An abstract and logical method was used to formulate the relevant conclusions and proposals.

During the study of foreign experience, ways to improve the legislation governing innovation in Ukraine were found and proposed. The empirical basis of the study is the data of the State Statistics Service of Ukraine, the Ministry of Education and Science of Ukraine, monographs and articles of scientists in various fields of law, the results of the authors' own research.

Key words: Legislative regulation, innovations, innovative activity, Ukraine, foreign experience.